

Az az Einsatzgruppe, amely reguláris Wehrmacht-egységekkel együtt jött be Magyarországra, 500-600 Gestapo- és SD-tagból állt Hans Geschke SS-Standartenführer közvetlen parancsnoksága alatt. Geschke helyettese és a budapesti SIPO vezetője Alfred Trenker SS-Obersturmbannführer és kormányfőtanácsos volt.²⁷ A Trenker parancsnoksága alatt álló német rendőri egységek feladata volt az ellenzéki és németellenes magyar vezetők, parlamenti képviselők (köztük Bajcsy-Zsilinszky Endre) és a pályaudvarokon és azok körül tartózkodó zsidók tömeges letartóztatása közvetlenül a német megszállás után (lásd a 15. fejezetet).

E hadjárat során az SS a Hain Péter parancsnoksága alatt álló magyar rendőrség teljes együttműködését élvezte. Trenker július végéig teljesített szolgálatot Budapesten, ekkor Berlinbe helyezték át, hogy összegyűjtse mindazokat, akiknek részük volt a július 20-i Hitler-ellenes államcsínykísérlésben. Budapesti posztját Gottstein SS-Sturmbannführer vette át.²⁸

A rendfenntartó erőket Matros ezredes főparancsnoksága alatt az ország stratégiai központjaiba telepítették: Budapesten, Debrecenben, Kolozsvárott, Marosvásárhelyt, Miskolcon, Szegeden, Pécsen és Székesfehérvárott.²⁹

Winkelmann törzséhez tartozott Ernst Kienast, Winkelmann politikai tanácsadója és Wilhelm Höttl, helyettes parancsnok, aki a biztonsági politikát és a kémelhárítást irányította.³⁰ Mindketten a nácik elismert Magyarország-szakértői voltak, és ideológiai meggyőződésűl meg becsúgytól hajtva, vezető szerepet játszottak a megszállás utáni magyar kormány létrehozását célzó német politika kialakításában.

Az Eichmann-Sonderkommando. A magyarországi végleges megoldás céljából 150–200 emberből különleges kommandóosztatot szerveztek Adolf Eichmann közvetlen parancsnoksága alatt.³¹ A Birodalmi Biztonsági Főhivatalban lévő irodáját – IV.B.4 alosztály – már a megszállás előtt riadóztatták, s utasították a szükséges előkészületek megtételére. Maga Eichmann feltehetően nagy elégtételt érezhetett, mert végre alkalma nyílt arra, hogy immár olajozottan működő halálgépezetét tömeges méretekben tegye próbára egy nagyszabású műveletben. Valószínűleg teljesen igazolva látta 1942. szeptember 25-i álláspontját, amikor elutasította a magyar jobboldal bizonyos elemeinek, köztük Heszlényi Józsefnek és Homlok Sándornak a kérését, hogy deportáljanak Magyarországról 100 000 hontalan zsidót. Azzal érvelt, hogy nincs értelme a teljes deportálógépezetet mozgósítani a magyar zsidóság egy töredéke miatt, s jobb lenne várni, amíg elérkezik a végleges megoldás ideje (lásd a 9. fejezetet).

Eichmann Magyarországon pályafutása csúcára érkezett. „A meseter” – ahogy Heinrich Müller, közvetlen berlini felettese nevezte – a leg-